

A küzdő hit¹ által válunk élővé!

Alapige: Máté 13: 4 és 19. „eljöttek a madarak és elkapkodták (...)”

Bibliaolvasás: Mt 13: 3 – 9; 18 – 23.

A föld magok nélkül és égi áldások nélkül sivár, kietlen és pusztá. Ezek vagyunk mi, a magok Magjára váró föld, a madarak pedig a gonosz lelkek, láthatatlan gonosz erők, hatalmaságok, fejedelemségek, akik gondolatok, érzések, ösztönzések, indulatok, késztetések és gonosz történések által telepednek belénk, hogy kiszedegessék belőlünk az Isten vetését, ültetését.

A madarak az élő embertől félnek, a halottaktól viszont nem, sőt csipegetnek belőlük.

Ennek az úgynevezett „magszedegetésnek” több formája is van. Emlékezzetek Jób történetére. Noha Jób igaz ember volt és bűn gyűlölő, a Sátán mégis hatalmat kapott arra, hogy lakmát csapjon mindabból, akit mi Jóbnak nevezünk. Itt tevődik fel a kérdés, hogy hol kezdődik az ember és meddig tart, tehát mi tartozik az emberhez? Már az Ószövetség is azt tanítja, hogy az ember nem a bőrével kezdődik, vagy az egészséges életével és a porrá válásáig tart, az ember ennél sokkal több, hanem az ember szerves része a tulajdona, a közvetlenül hozzá tartozó felesége, családja, baráti köre, tekintélye, hírneve, és bármi, ami valahogyan hozzá kapcsolható. Így hát a történet szerint eljött a Sátán és elvette tőle a nyájait, a föld termését, s általuk anyagi egzisztenciájától, megbecsülésétől, jó hírnevétől és tekintélyétől fosztotta meg Jóbot. Majd a gyermekeitől fosztotta meg, utána az egészségétől, a feleségétől és legközelebb barátaitól is. Legvégül önmaga szemében is utálatossá tette, úgyhogy undorral és utálattal nézett magára. Mindenét elvette, elorozta, amit Isten Jóbnak adott, amitől Jób az volt, aki; egyedül csak az életéhez nem nyúlhatott.

Júdás levelében olvassuk, hogy az ördög, mint hatalmaság, Mihály arkangyallal vitatkozott, amikor Mózes teste felett vetélkedett,² ami azt jelenti, hogy Mózeset még halálában is zaklatta. Megpróbálta ezt a csipegetést a Sátán Jézussal is, amikor éhes, szomjas és fáradt volt. Sokszor támadott rá, de Jézusnál semmit nem talált,³ amit sajátjaként vehetett volna el tőle. Akkor sem adta fel. A kétségbeesésig ható és a halálig bomlasztó kételkedést akarta elültetni benne, amikor azt kérdezte tőle, hogy „csakugyan Isten Fia vagy?” Jézus Isten Igéjével egyé válva válaszolt és az ördög elfutott tőle. Stratégiát váltott és ha nem vehetett el semmit Jézustól, akkor mindent elkövetett, hogy az emberektől vegye el Jézust és mindent, ami egy kicsit is Jézusra utal. „Eljöttek a madarak, és akik nem értették az Ige vetését, elkapkodták (...)” az örök élet magját. A tragédia nem az, hogy első hallára valaki nem érti az üdvözítés beszédét, a tanítványok sem értették, de ők nyugtalanokká lettek nem törődtek bele abba, hogy nem értik. Elmentek tehát Jézushoz és kérdezték, faggatták, újból és újból, az Úr pedig nem bocsátotta el egyiküket sem üres kézzel, vagy szívvel!

Az ördög mindenkiel próbálkozik, ha Jézustól nem riadt vissza, *aki az Istené*,⁴ akkor még kevésbé attól, akiről azt állítja, hogy *mindennel együtt az övé, mert neki adatott*.⁵ Tőled is el akarja venni Jézust, az Isten Fiát, az örök élet Magját! Az Igével kapcsolatosan nem az a nagy baj, hogy első hallásra nem érti meg az ember, a tanítványok se értették. A tragédia az, hogy ez a nem tudás, nem értés nem tesz nyugtalanná, sőt valamitől teljesen közömbös lesz az ember és semmit nem tesz az Ige befogadása érdekében. Neked is felteszi tehát az ördög

¹ Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak nektek a közös üdvösség felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak nektek, **hogy tusakodjatok a hitért**, amely egyszer a szenteknek adatott. Júd 1: 3.

² Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! Júdás 9.

³ „(...) jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; (...)” János 14: 30.

⁴ Luk 3: 23a és 38.

⁵ „És monda neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom; (...)” Lukács 4: 6.

bomlasztó és közömbösítő kérdéseit: „Hol van most a te mennyei Atyád, akinek gondja van reád? Szépen magadra hagyott. Egyél hát a hitedből! Lássam, hogy akarsz jóllakni belőle. Milyen fia vagy te Istennek, hogy még egy kenyérhéjat sem küld, hanem hagyja, hogy szegénységben nélkülözz? Még mindig azt hiszed, hogy a gyermeke vagy, és hogy ő az Atyád?”⁶ Az ördög ugyanis itt van közöttünk a világban⁷ torkát kitárva szüntelen utánunk kapdos, hogy türelmetlenségében, kétségbeesésbe és Isten elleni zúgolódásba taszítson (...). Ezért támad ellenünk a világ, ezért nem akar előlünk kitérni, hogy minket a mennybe engedjen.”⁸

Az Ószövetségben olvasunk Isten ítéletéről, amikor megparancsolja, hogy lakomázzanak a megítélt és fegyver, éhínség, betegségek és döghalál által elpusztult nép tetemeiből.⁹

Ábrahámról azt olvassuk, hogy örködött és elkergette a ragadozó madarakat;¹⁰ nem engedte, hogy egyenek az Úr számára elkészített áldozatból. Ő addig vigyázott, ameddig fáklya és füstölgő kemence képében el nem jött az Úr. Emlékezzetek viszont Józsefre, aki megfejtette a fő sütőmester álmát,¹¹ aki álmában azt látta, hogy a fején lévő harmadik kosárból a madarak bátran ették a süteményeket. A király emberét harmadnapra kivégezték. Honnan tudta ezt József? A fő sütőmester álmából és a madarak viselkedéséből, mert élő emberhez a madarak nem közelítenek.

Szellemi életünk tekintetében sincs ez másként. A megszállott emberekről az Úr azt tanította, hogy azok, akiket gonosz lelkek gyötörnek olyanok, mint a ház, amelyben a gonoszok tanyáznak. Ha Isten megtisztítja ezt a házat, de nem költözik oda Krisztus, akkor a gonosz lélek noha elűzetett belőle, visszatér és ha üresen találja a házat elmegy és maga mellé vesz még hét nálánál is gonoszabbat és visszaköltöznak. Annak az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az elsőnél.

A példázatban tehát Jézus azt mondja, hogy „eljöttek a madarak és elkapkodták (...)” az Isten vetését. Vajon tapasztaltad-e már, hogy eljönnek a gonoszság erői, hogy csipegessenek belőled? Elszedegetik például az idődet. Talán percenként, vagy óránként, vagy napok és évek egységeiben. Egy kicsit erre, egy kicsit arra, még egy kevés alvás, egy kis szunnyadás¹² és egyszer csak nincs több idő, neked pedig számot kell adnod a tetteidről. A nagy időrabló ámításaival köti be a szemedet, hogy nézvéen ne láss! Csalásaival dugja be a füledet, hogy hallván ne érts. Hazugságaival keményíti meg a szívedet, hogy érezvén ne érzékelj, de mindezzel együtt a lelked mégis tudja, hogy akaratod ellenére valaki lakmározik belőled.

Pál is észrevette önmagán ezt a rejtett és alattomos fosztogatást. Mikor? Nem akkor, amikor a főpap kegyeit élvezte és öldökléstől lihegő keresztyénüldöző volt. Nem akkor, hanem akkor, amikor már sok év Krisztuskövetés volt mögötte. Pál tehát felfedezte, hogy van valaki más is a testében, aki nem ő, aki mindig mást akar, aki mindig mást cselekszik, mint ami kedves

⁶ Koinonia: Luther Márton mélysége és magassága, Kolozsvár 2010, o. 19.

⁷ Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van. Jelenések 12: 12.

⁸ Koinonia: Luther Márton mélysége és magassága, Kolozsvár 2010, o. 21.

⁹ Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelküket keresők kezébe, és az ő holttestük ez égi madaraknak és a föld vadainak lesznek eledelvé. Jer 34: 20; „És te, embernek fia, így szól az Isten, mondd a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek egybe és jöjjetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek nektek Izrael hegyein, és egyetek húst és igyatok vért! Vitézek húsát egyétek, s a föld fejedelmeinek vérét igyatok, (...)” Ez 39: 17-18; „Aszáf zsoltára.; Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet kőhalommá tették. Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szentjeid húsát a föld vadjainak. Ontották vérüket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, aki eltemette volna őket.” Zsolt 79: 1-4.

¹⁰ És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat. 1Móz 15: 11

¹¹ 1Móz 40: 17- 19.

¹² Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; Így jó el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölködésed, mint a pajzsos férfiú! Péld 6: 10-11.

volna az Istennek. Akkor kiáltott így: Oh én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg a halálnak eme testéből?¹³

„Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimba, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimba.”(Róm 7: 18 - 23)

Összefoglalva tehát a gonosz a bűn és a halál teste által lakmározik az emberből, bennem és általam élőködve szerez létet, időt és teret magának e világon. Ennek a térhódításnak, gonosz lakomának az Isten belém vetett magja tud egyszer és mindenkor véget vetni! Ez a mag pedig Krisztus. Ő néki kell bennem megfogannia, meggyökereznie, szárba szökkennie, növekednie, hatalmas fává lennie! Néki kell belőlem mindent kiszívnia, ami által és alászálok, Ő pedig életre kap és hatalmassá nő.

A kérdések kérdése tehát az, hogy ki növekszik bennem, ki lesz hatalmas általam? Krisztus vagy az ő ember, Isten Fia, vagy a testben élőködő bűn és halál? Ki cselekszik? Krisztus, vagy a testen keresztül a magának időt és teret kicsikaró ördög?

Mi nem férünk hozzá lényünk rejtett rétegeihez, de Isten igen, és ez a hit által történik! Isten a hit által tesz élővé a maga számára! A hit bízik meg Istenben, hogy Ő nem csak képes meghódítani engem mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, hanem irgalmas Atyámként ezt személyesen velem is késedelem nélkül akarja megcselekedni. Hit által elevenedünk meg, hogy kösziklára állva szegüljünk szembe a gonosszal, az pedig riadt madárként fusson el előlünk.

A hit hívja Istent és Krisztust, hogy ő legyen Ura és Gazdája a test házának! A hit siratja el a bűnt, a vétket, a hitetlenséget, ellenszegülést, lázadást és engedetlenséget. Hit és bűnbánat elválaszthatatlan szent egység! Sírja halott, madárijesztő állapotod felett! Addig sírj, amíg személyesen Krisztus törli le könnyeidet. Sírj, míg boldogként megvigasztaltatsz! A könny jelzi azt, hogy élsz és hiszel. A bűnbánat könnyei az élő hit jelenlétéről tanúskodnak. Víz és vér a Krisztusi élet két csálhatatlan tanúja. Szemünkből a víz és testünkből a vér. Ne csald meg magad, se más! Nem vallásos vakbuzgó tetteid és erényeid tanúskodnak élő hitedről, hanem sírásod, alázatod, szükséged, nyomorúságod, elérhetetlen mélységed, annak hasító fájdalma, hogy még most is hajlandó vagy Isten magasságai fölé kerekedni, de ezt a nagyra törő Izraelt csakis és egyedül az ember Fia Jézus Krisztus tudja meghódítani. A bűnbánat az igazi kapcsolatunk Istennel. A sírás a hiteles kapcsolat jele, amikor felismered megsiratni való dolgaiddat az elsőtől az utolsóig.

Sokan önmagukra nézve helyesen állapítják meg, hogy ő nem a legnagyobb áldozatra kész Ábrahám. Nem vagyunk Mózes, aki botja érintésével ketté választotta a tengert, sem Józsué, aki imádságával feltartóztatta a Napot. Óriást levágó hős Dávid sem vagyunk, vagy hatalmas Illés, aki be tudta zárni az eget és megnyitni is, vagy tüzet tudott aláhozni a égből. Dániel sem vagyunk, aki előtt a kiéheztetett oroszlánok nem nyitották ki szájukat, és mégis pontosan olyan kedves emberek vagyunk, mint Dániel, Illés, Dávid, Józsué, Mózes és Ábrahám. Bizony ugyan olyan emberek vagyunk, mint ők, mert hasonló könnyekkel sírunk, hasonló próbákból kiáltunk, hasonló félelmek közül esedezünk, hasonló bűnökkel vétkezünk. A sírásban, bűnbánatban és a kiáltásban egyek vagyunk, ahogy a meghallgatott imádságainkban

¹³ Róm 7: 24.

is. Áldott az Isten, hogy nekik nagy tetteket adott nagy alázattal, hogy bennünket is megtartsan tanításuk által. Tetteiket mérlegelve lehet, hogy ők a Krisztustestben a nyak, az erős vállak és karok, vagy megtartó lábak, vagy éppenséggel az erős ütések kivédő hát, mi pedig kis új, szempilla és szemöldök, más tagok, de ugyan az a Fő: Krisztus!

Sírnunk hát Ábrahámval, Mózesval, Józsuéval, Dáviddal, Illéssel, Dániellel és minden ismert és nem ismert szenttel együtt, hogy tetteink is olyanok legyenek, mint az Ő tetteik!

A hit által élő és síró keresztyéntől a gonosz lelkek nem képesek elvenni az Isten bennünk elvetett Igéjét. Amíg a bűn felett megszorodva sírni tud az egyház, nincs hatalma felette a pokol kapuinak sem! Másfelől viszont, akit ezek a gonosz lelkek csupán egy szellő simogatta madárijesztőnek látnak, attól nem félnek; megszállják és csipegetik. Vizsgáld hát meg önmagad! A képmutató keresztyén olyan, mint a madárijesztő, csak a nyelvé van a Biblia ígéje, mint a betanított madárnak az emberi beszéd, de cselekvő szeretetté soha nem válik, meddő, mint a kiszáradt föld.

Áldott az Isten, hogy pontosan ezt a víz nélküli, sötét és kietlen földet választotta az örök élet magja otthonául! Ez a száraz föld vagyok én, aki nem tudok semmit Istentől, de még magamról sem. Az ismeretlenség és semmit tudás a lételemem. A tudatlanság szakad rám minden terhével és kipréseli belőlem az élet lehetét, majd alávon az végtelen mélység fenekére. Ebben az állapotban a magvető Isten egyetlen magot vet el, egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy az örök élet kibontakozzon és mindent a maga képére és hasonlatosságára újjá teremtsen.

Összefoglalás:

Áldott az Úr, aki a kora hajnalnak és a késő éjszakának egyaránt hatalmas Istene. A mennyei világosságok és a világtalan mélység sötétségeinek is Istene. Hegycsúcsoknak és tengereknek Istene. Csak hogy az ember lelkének távlatai messze meghaladják a legmagasabb csúcsokat és feneketlenebbek a tenger alji hasadékok mélységeinél. Senki nem éri el saját mélységeit vagy magasságait. Cselekvéseinknek vannak kinyomozhatatlan indítékai, tetteinknek érthetetlen mozgatói. Álmodunk meg, melyekről nem tudjuk, honnan jönnek, vágyak törnek ránk, melyekről nem tudjuk, hová sodornak. Mi módon lehetnénk saját magunk urai, ha saját természetünk¹⁴ vagy egyetlen hajszálunk¹⁵ felett sem vagyunk képesek uralkodni. Nos. Nem félsz gazdátlanul hagyni ezt a „házat”, ami felett képtelen vagy uralkodni? Ha már tudod, hogy mit jelent az ördög kízó csipkelődése, akkor sírsz és kiáltasz. „Oh és nyomorult ember, kicsoda szabadít meg a halálnak eme testéből?” Ámen

Imádság:

Vizsgáld meg engem Istenem és légy mélységeim és magasságaim szent Istene! Jézus vére által szentelj meg és állj indulataim és érzéseim forrásához, tetteim indítékaihoz. Változtasd sötétségemet világossággá, világosságomat pedig dicsőségeddé! Bocsásd meg bűneimet és szentelj meg! Kész vagyok Jézus haláloddal annyira eggyé lenni, hogy életem a te Istennek szentelt életed legyen bennem, általam. Dicsőítsd meg bennem nevedet váltságod által! Nyugodjon hát meg szentséged mélységeimben és magasságaimon, hogy Lelked táplálja életem minden megnyilvánulását most és örökön örökké! Ámen.

¹⁴ Máté 6: 27; Lk 12: 25.

¹⁵ Máté 5: 36.